

INGAR JOHNSRUD

VIEDENSKÉ BRATSTVO

Edícia LABYRINT, 17. zväzok

This translation has been published
with the financial support of NORLA

podporila vydanie tejto knihy

Ingar Johnsrud
VIEDENSKÉ BRATSTVO
Wienerbrorskapet

Copyright © Ingar Johnsrud, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Slovak edition © Premedia Group, s.r.o., 2016
Translation © Lubomíra Kuzmová, 2016
ISBN 978-80-8159-341-3

V každej rôznorodej populácii ako napríklad v ľudskej spoločnosti hrá výber – selekcia – rozhodujúcu úlohu. Čím je selekcia prísnejšia, tým lepšie sa druh zachová.

Tento výber tých najlepších, najživotaschopnejších jedincov určitého druhu pôvodne zabezpečovala príroda sama a tiež ľudia, kým ešte konali v súlade s ňou. Prvé ľudské „zásahy“ totiž neboli vykonané proti prírode, ale práve naopak, aby prírode pomohli v jej práci. Že prostriedky použité na tento cieľ boli necitlivé, na naše pomery čiastočne kruté, je iná vec. Otázkou zostáva, či sa naša doba tým, že zašla do opačného extrému a zdôrazňuje všetko slabé a nedokonalé, nedopustila nových krutostí, ktoré v neludskosti nezostanú nič dlžné tým starým.

Z úvodu ku knihe Jona Alfreda Mjøena *Rasová hygiena*, ktorá vyšla vo vydavateľstve Jacob Dybwad v roku 1938. Jon Alfred Mjøen zomrel v roku 1939.

DIEL PRVÝ

KAPITOLA 1

Letuška v pološere odpratala nedotknutú tácku s údeným lososom, morským vlkom z Bosporu a viedenskou jablkovou štrúdlou. Jej pohyby boli rýchle. Opakované toľkokrát, že sa nemusela ani pozerieť. Kým ruky pracovali, oči jej zablúdili smerom k nemu. V tvári sa jej zračil výraz, ako sa to občas niekomu stávalo, keď ho videli zblízka. Akoby obraz niečo rušilo, no nedokázala povedať čo. Keď sa natiahla za pohárom od šampanského, položil svoju ruku na jej. Rýchlo si ju odtiahla.

Opatrne vytiahol okenné tienidlo. Spolucestujúci spali. Blikanie svetiel na konci krídla vrhalo na sklo slabé odrazy. Tam dole, v hĺbke, sa zlatisto hemžili tisícky svetiel. Európa. Už dávno tu nebol. Zavrel oči, ukazovákmi si prešiel po spoji medzi maskou a pokožkou a myslel na to, čo má za sebou.

Prach lenivo poskakoval v jemnom popoludňajšom vetríku. Pečúce slnko bolo zahalené do bledej sivomodrej záclony. Step ležala tisíc metrov nad morom a ovzdušie bolo riedke. Odpor vzduchu nízky. Podmienky nemohli byť lepšie.

Nehybne ležali na kamenných schodoch tesne vedľa priezoru na samom vrchu starého minaretu. Teplota vonku sa blížila k štyridsiatim stupňom. Tu vnútri bolo chladnejšie, no stále horúco.

Snažil sa uvoľniť oči. Zažmurkal a zadíval sa dole do mrakov, pričom si dobre uvedomoval, že Vráskavec ho pozoruje ďalekohľadom. Stretnutie trvalo takmer štyri hodiny. Ak sa chcel guvernér vrátiť do svojho opevneného domu pred zotmením, musel sa čoskoro rozlúčiť.

Vráskavec ho poklepal po ramene. Vedel, čo to znamená, a nabil zbraň. Oko priložil k puškohľadu. Uvidel neomietnutý múr červeno-

hnedej farby. Balkónové dvere otvoril muž bez pokrývky hlavy v tmavej veste a bledom *perahan tunban*, tradičnej voľnej košeli, akú obľubujú mnohí afganskí muži. Bol to Hassam. Agent, ktorý sem guvernéra prilákal.

Hassam odstúpil nabok, aby si starší muž mohol na balkóne s kovovým zábradlím vybrať svoje miesto. Guvernér Osmal Abdullah Kamal. Zámerný kríž sklzol po jeho hedom turbane smerom k hustej sivej brade. Obaja muži stáli v zdanlivej tichosti, hľadiac na makové polia.

V dôsledku spätného rázu po výstrele stratil cieľ z dohľadu. Keď pušku zložil, videl, že náboj .338 Lapua Magnum zasiahol takmer päť centimetrov napravo od stredy hrudníka. Aj keby strela letela krivšie, stále by bola smrtiaca. Napriek tomu mu spánky pulzovali od rozčúlenia. Namiesto toho, aby guľka do guvernérovej bielej košele vyrazila červenú dieru veľkosti jablka, mu hrud' priam roztrhla na dve polovice. Svetločervená fontána krvi zafarbila celý balkón, Hassama aj stenu za nimi. Guvernérovo telo sa najprv naplo a potom vrazilo do dverí. V tom momente sa pohyb prudko zastavil a on zostal stáť tak čudne, v miernom predklone, až to vratké drevené dvere nevydržali a oblak prachu napovedal, že mŕtvola dopadla na dlážku.

Nabítenie zbrane. Zvuk prázdnej nábojnice na schodisku.

Pri guvernérovoch nohách obutých v sandáloch sa krčil Hassam. Možno sa modlil. Možno ho zachvátila panika. Možno hral divadlo pre ochranku, ktorá sa bleskovo prirútila. Bolo to jedno. Strelec zohľadnil bočný vietor, zacielil a stlačil spúšť. V nasledujúcom okamihu sa Hassamovo telo zvalilo nabok. Mozgová hmota, krv, zvyšky vlasov a lebky namalovali na hlinenom múre oranžovočervenú svätožiaru.

Vrah žmurkol a predstavil si, že jeho oko je fotoaparát a že práve videl tú krátku, takmer nebadateľnú tmú, ktorá nastane, keď sa zrkadlo sklopí a čas zamrzne. Tento okamih bol jeho a bol navždy zachytený.

„Zbohom, Hassam,“ skonštatoval Vráskavec.

Strelec zamotal pušku do uteráka. Postavil sa a kým Vráskavec balil ďalekohľad, vyšiel po troch schodoch k mužovi, ktorý ležal na dlážke na ich konci. Okolo stuhnutej krvi na čele mu krúžilo zopár múch. Oči mal zaviazané, takže sa nedalo povedať, či je tento starý imám pri vedomí. Dych mal rýchly a chraptivý. Strelec vytiahol zo stehenné-

ho puzdra automatickú pištoľ. Vráskavec potriasol hlavou. „Netreba.“
Pred minaretom si podali ruky.
„Organizácia ti želá veľa šťastia v Nórsku,“ povedal Vráskavec chraplavým hlasom.

KAPITOLA 2

„Fredrik Beier. S mäkkým i, nie ypsilonom.“
„Adresa?“
„Sorgenfrigaten 6. Mestská štvrť Majorstua.“
„V Heineckovom bytovom dome?“
„Prosím?“
„Myslím, že dom, v ktorom bývate, sa volá Heineckov bytový dom. A narodili ste sa ...?“

„Tu v Osle. Záleží na tom?“
„Prepáčte. Pýtal som sa na dátum narodenia. Koľko máte rokov?“
„Štyridsaťosem.“

Inspektor sedel na koženom gauči. Chudou rukou sa natiahol za lyžičkou od zalievanej kávy a otáčal ňou, kým v nej nevidel svoj vlastný matný odraz. Na ohnutom kove ledva badal jemné šedivé pramienky času, ktoré mu vyklíčili pri spánkoch. Zato úzke, pekne zastrihnuté fúzy akoby mu niekto namaloval v opitosti.

Pred ním sedel policajný psychológ. Nad psychológom visel plagát Ernesta Hemingwaya s odhalenou hrudou. Spisovateľ na ňom bezvýrazne pózuje s dvojhlavňovou brokovnicou.

„Nezastrelil sa Hemingway náhodou?“
„Ako jeho otec.“

„Nezdá sa vám čudné, aby si psychológ vyzdobil miestnosť chlapíkom, ktorý si odpálil hlavu?“

„Asi také čudné, ako že bývate na Sorgenfrigaten, Ulici neexistujúceho smútku,“ povedal psychológ a kývol na hrubú zdravotnú kartu ležiacu na stole medzi nimi.

Vyšetrovateľ nepriateľsky zasipel. Išlo o čistú náhodu. „Byt vybrala bývalá manželka.“

„Takže ste boli ženatý. Nejaké deti?“

„Tri ... Totiž dve.“

„Tak tri alebo dve?“

„Jedno zomrelo.“

„To mi je ľúto. Čo sa stalo?“ Psychológ s dvojitou bradou si utiahol gumičku vo vlasoch.

Na toto miesto sa chodili policajti z celého mesta vyprázdňovať. Zápach nervozity, nedostatočnosti a strachu, ktorý dennodenne dopadal na špinavobielu omietku stien, bol na zvracanie. Psychologická ambulancia nebola väčšia ako cela a Fredrik Beier potreboval vzduch. Ako vstával, vo vydranom koženom poťahu gauča to zavrzgalo. Jeho vzpriamené telo siahalo takmer po strop. Postavil sa pred okno. Špinavobiele závesy sa trepotali ponad hliníkové parapety mokré od dažďa.

Psychológ sa neunúval otočiť a keď Fredrik obrátil hlavu, videl len chlapíkov rozstrapkaný chvost a spotené temeno. Pod ním ležal mozog marinovaný v najmenejších policajných tajomstvách. Tento chlap bol stokou osloskej polície. Nebude s ním, do čerta, rozoberať svojho syna, ešte to by tak chýbalo.

„Bývate so svojimi deťmi?“

Fredrik si pretrel oči. „Nie. Bývajú v Tromsø. U svojej mamy. Alice. A jej nového muža.“

Keď si policajt sadal späť na gauč, v ľavom kolene mu bolestivo zapraskalo. „Nie som tu dobrovoľne. Mal som na výber: buď toto, alebo dlhá péenka.“

Psychológ si prešiel prstom po záhyboch svojej dvojitej brady. „Pretože podľa vás nie ste chorý?“

Z tónu, akým to povedal, bolo jasné, že samodiagnostikmi pohŕda.

„Psychicky?“ opýtal sa Fredrik a zahľadel sa mu do očí. „Nie.“

KAPITOLA 3

Nad námestím pred železničnou stanicou visela sivá júnová obloha. Za oknom auta sa mihali Osločania v nepremokavých bundách so zavretými dáždnikmi. Fredrik sklopil slnečnú clonu, pozrel sa do zr-

kadla a rukami si prečesal krátke vlasy. Z vrecka vylovil nové okuliare. Rám bol z kovu. Sklá veľké, takmer štvorcové. Pomyslel si, že vyzerá ako východonemecký policajný agent. Páčilo sa mu to. Našpúlil ústa, prstom si pohladil fúzy a pozrel sa na vodiča.

„Kari Lise Wetreová,“ zopakoval inšpektor Andreas Figueras, tentoraz trochu hlasnejšie, a palcami poklepkával po volante. „Nemala od nás v jednom čase ochranku?“

Fredrik si oprel hlavu o opierku z drevených korálikov. „Nikdy k tomu nedošlo.“

Keď zabácali do ulice Kongens gate, začalo sviatať. Blížili sa k mŕtve-mu centru mesta s kancelárkami a administratívnymi budovami, ktoré vyhľadávajú len stratení turisti, tuctoví administratívni pracovníci, bezdomovci a prostitútky. Mestská štvrť nazývaná Kvadratura bola v žalostnom stave.

„Čoho sa týkal ten prípad?“ opýtal sa Andreas. „Niečo s homošmi?“

„Tak nejako. Bola svedkom toho, ako jeden homosexuálny pár dostal nakladačku pred kinom Koloseum. Pár dní pred súdnym pojednávaním jej zavolať akýsi muž a vyhrážal sa, že ak bude svedčiť, rozpára jej genitálie. Vyhrážal sa viacerým, ale keďže ona je natolko známa, polícia zakročila.“

„No jasné, hneď sa jej dostalo osobitnej pozornosti. Drbnutí politici,“ zamrmlal Andreas, zložil si okuliare zo svojich striebrosivých kučier a nasadil si ich na oči. Hoci bol Andreas o niekoľko rokov starší, Fredrik bol jeho nadriadený. „Súvisí to nejako s týmto prípadom?“ pokračoval, keď Fredrik nereagoval na jeho pozvanie zanaďávať si na zvolených predstaviteľov národa.

„Nič tomu nenasvedčuje.“

„Keďže jej dcéra zmizla?“

„Dcéra a vnuk. Vraj patria do nejakého divného náboženského spolku.“

„Takže ďalší zasraný prípad,“ zavzdychal Andreas a vystrčil svoju mohutnú bradu vpred. V zriedkavých prípadoch, keď nebol rozčúlený, bol so svojimi hlbokými očami, bledohnedou pokožkou a hranatou tvárou možno najkrajším policajtom v meste.

Fredrik si zavrel oči a premýšľal o žene, s ktorou sa mal onedlho

stretnúť. Bola elegantná, pôsobila takmer nenórsky. Podpredsedníčka Kresťanskej ľudovej strany, keďže otvorený boj o predsednícke kreslo prehrala, aspoň tak o tom hovorili médiá. Na obrazovke bola jednou z mála politikov, ktorí dokonale ovládajú umenie pôsobiť charakterne, a nie pokrytecky.

Zaparkovali na štrku pred Osloským vojenským združením, čo bola vkusne postavená budova v susedstve Akershuskej pevnosti. Fredrik si napravil svoje kordové sako a biele tričko si zakasal do džínsov. Pozrel sa na svojho kumpána. Andreas vlastnil tri žltobiele košele, troje sivých nohavíc a dve úzke saká. Vyzeral v nich dobre, Fredrik ho zriedkakedy videl v niečom inom.

„Je to slávnosť pre vojnových veteránov,“ vysvetlil Fredrik, keď prechádzali popri dvoch delách pred vchodom. Vnútri to voňalo citrusom a krevetami. Vo veľkej sále sedela stovka drsných mužov a zopár žien. Lovci nacistov, islamistov a mierotvorní bojovníci. Hlavný veliteľ ozbrojených síl a niekoľko významných veteránov sedelo na čestnom mieste pod portrétmi kráľovského páru. Kari Lise Wetreová sa nachádzala na druhom konci miestnosti, kde bolo pod strechou zlatým písmom namalované kráľovské motto „Všetko pre Nórsko“. Horlivo debatovala pri stole so svojimi dvoma spoločníkmi. Jeden z nich bol mohutný ryšavý päťdesiatnik, jeho fúzy pripomínali larvu s tuhými štetinami. Druhý bol zúbožený stavec. Kedyśi dávno vo svojom živote musel byť ťažko zmrzačený. Jazvy na ňom zrejme zanechal požiar. Kožu mal na rozsiahlych častiach hlavy zošúverenú ako namočený a následne vysušený papier. Jeho ruky biele ako vápno spočívali na zaoblenej rukoväti čiernej vychádzkovej palice.

Fredrik sa pretlačil cez stoly a oči sa mu stretli s pohľadom Wetreovej. „Som inšpektor Beier. Hovorili sme spolu cez telefón...“

Politická sa usmiala.

„Prepáčte, páni, musím, bohužiaľ, končiť. Beier, toto je Stein Brønner, vojenský historik,“ povedala a usmiala sa na štetináča. „A toto je Kolbein Ihme Monsen. Pán Monsen je jedným z našich hrdinov druhej svetovej vojny.“

Veterán sa naňho díval tmavými uhrančivými očami. „Beier ...,“ zamrmlal si. Potriasli si rukami. Potom si stavec z náprsného vrečka

vybral kostenú rúčku, na ktorej bolo špirálovitým písmom vyryté „KIM“. Skladačí hrebeň. Trasľavou rukou si uhladil chumáče vlasov na krku.

Andreas na nich čakal vo vedľajšom salóniku. Na stenách viseli ručne kreslené mapy a maľby dôstojníkov s vážnym výrazom v tvári.

Politická vynechala všetku zdvorilosť. „Som sklamaná, že to tak dlho trvá. Odkedy som vás kontaktovala, ubehol už viac ako mesiac.“

Táto poznámka vyvolala v Andreasových očiach záblesk znepokojenia.

„Vaša dcéra je predsa dospelá žena,“ začal. „Keďže nemôžeme s určitosťou vedieť, či došlo k zločinu, môže to byť jednoducho tak, že si neželá kontakt ...“

Andreas sa na ňu pozrel ponad okuliare. „So svojimi rodičmi.“

Wetreová sa nadýchla. Fredrik ju predbehol.

„Môj kolega sa snaží povedať, že sme museli prihliadnuť na určité okolnosti, dodržať mlčanlivosť a tak.“ Okamžite pokračoval. „My aj odbor sociálnoprávnej ochrany detí sme znepokojení situáciou, v ktorej sa nachádza váš vnuk. William?“

„William David Wetre Andersen,“ potvrdila. „Bude mať štyri roky.“

„V poriadku. Nuž, sociálka mala s náboženským spolkom, ku ktorému sa hlási vaša dcéra, problémy už dávnejšie. Začali sme preto pátranie. Vychádzame z toho, že *môže ísť* o zmiznutie.“

„Dobre,“ povedala Wetreová a prepichla Andreasa pohľadom. Sadli si.

KAPITOLA 4

Keby mal hádať, povedal by štyridsaťpäť, ale vedel, že je staršia. Cez päťdesiat. Jej vek stál proti nej, keď sa stala *iba* podpredsedníčkou. Tmavé vlasy mala pri krku vypnuté, na sebe mala úzky sivý kostým. Okolo krku jej visel malý strieborný krížik.

„Annettu som nevidela ani som s ňou nehovorila už pol roka,“ začala.

Tón hlasu mala tmavší než pred chvíľou. Wetreová chcela očividne ukázať, že má svoje emócie pod kontrolou. Typické pre ľudí, ktorí si zvykli, že sú vzorom pre iných. Pohrdali slabosťou, no najviac svojou vlastnou.

„Väčšina rodičov je zúfalá, pretože ich deti sa proti nim búria. Opíjajú sa, experimentujú s drogami, majú sex, čo ja viem? U nás to tak nikdy nebolo. Moja dcéra je na mňa našťavaná, pretože som vraj príliš liberálna. Ja som zas na ňu našťavaná, pretože zmizla s mojím vnukom. A preto, že je to jedna konzervatívna kača.“ Wetreová sa matne usmiala a pokračovala.

„Lebo Annette ...“

Keď sa nahla dozadu, stolička zavržgala. Uprela pohľad do stropu, akoby sa slová, ktoré hľadala, nachádzali tam niekde pod omietkou.

„Annette žije len pre Boha.“

Wetreová mala lesklé, udržiavané vlasy. Každý jej pramienok prešiel drezúrou; neustálym pohybom ruky po ofine krotila všetky náznaky vzbury.

Začalo sa to v puberte. Annette nechcela chodiť do kostola, pretože neakceptovala farárky. Ani homosexuálnych farárov. Ani zmeny v liturgii. Cirkev vraj hanobí vlastného Boha.

Wetreová sa zasmiala a potriasla hlavou. Čiary okolo očí mala o niečo výraznejšie ako pred kamerou, ale prekvapilo ho, ako sa neuveriteľne podobá na svoje alter ego z televízie. Diskrétny mejkap bol nanesený dokonale a červené pery naznačovali dôveryhodnosť a srdečnosť. A ešte niečo, uvedomil si váhavo. Farebný tón mal práve takú hĺbku, že bol zmyselný. Aké elegantné. Čo na prvý pohľad vyzeralo ako rúž, bol v skutočnosti apel na hlavu, srdce aj penis.

Naozaj hodné politika.

„Napriek tomu sme k sebe mali úctu. Až keď sa začala angažovať vo Svetle Božom ... tom spolku, ako to nazývate, zmenilo sa aj to.“

Ryšavý švédsky čašník im priniesol kávu. Kým stál pri stole, Wetreová mlčala.

Na omše Svetla Božieho, odlúčeného náboženského spoločenstva z Philadelphie, začala Annette chodiť pred siedmimi rokmi. Nechala štúdium laboratórnej medicíny len pár mesiacov pred poslednou skúškou.

„Strašná hlúposť,“ povedala politička a zhlboka si povzdychla.

Potom Annette predala byt na Sankthanshaugene, ktorý jej kúpili rodičia, a nasťahovala sa do spolku. Tam stretla Pera Olava, Williamovho otca. Nechceli sa vziať v kostole, ale nejaký obrad vraj mali.

„Nás nepozvali.“

Wetreeová rýchlo zažmurkala a tenkými prstami si pretrela oči. „Celé sa to muselo udiat rýchlo, neviem si predstaviť, že by Annette šla do postele s niekým skôr, než bol vzťah ... požehnaný. Iste chápete, že ona taká nie je.“

„Zdá sa, že nie.“

Ale šťastie netrvalo dlho. Keď sa William narodil, Per Olav zomrel. Nejaká infekcia. V nemocnici im veľa nepovedali. Lotéria života. Alebo Božia vôľa.

„Podľa toho, koho sa opýtate,“ povedala Wetreeová zamyslene.

Andreas zdvihol hlavu od notesa. „Kde sídli ten spolok?“

„V údolí Maridalen. Na statku, ktorý nazvali Solro, Slniečny pokoj. Mňa s manželom dnu nepustia. Podľa Annette ich nikto nesmie navštevovať. Takí sú paranoidní.“

Wetreeová si vystrela prsty a prezerala si svoje dokonale nalakované červené nechty.

Kedysi Annette rodičov zvykla navštevovať. Nie často, ale raz za čas. Možno ju dojíмали matkine slzy, ktoré sa spustili zakaždým, keď zbadala svojho vnuka. Možno ju pichali výčitky svedomia, že zanechala dobrý život, ktorý jej rodičia zabezpečili. Teraz však už prešlo pol roka. Pol roka bez jediného slova.

„Zúčastnila som sa na jednej debata v rádiu o dievčatách a potratoch. Som proti potratu, v strane nenájdete veľa takých, čo by ho podporovali, ale zároveň verím, že môžu vzniknúť situácie, pri ktorých musí potrat byť jednou z alternatív. Annette očividne tú debatu počúvala. Bola od rozčúlenia celá bez seba, kričala a pýtala sa, či som chcela, aby šla na potrat, keď čakala Williama.“

Wetreeová prevrátila oči. „Ako keby to s tým nejako súviselo. Bola presvedčená, že chcem súdiť Božie stvorenie, že som sa rozišla s Bohom. Odvtedy nie sme spolu v kontakte.“

Pozrela sa do zeme. „Posledné mesiace som jej telefonovala denne. S mužom sme poslali nespočetné množstvo esemesiek, žobronili sme o náznak života. Na tom statku sme boli dvakrát, ale rýchlo nás odbili. Dole pri ceste majú rozostavaných mužov. Strážnikov.“

Jej pohľad sa stretol s Fredrikovým. „V náboženskom spolku ...“

Vonku sa Fredrikovi ušlo miesto pod Wetreovej čiernym dáždnikom. Kráčali popri murovanej budove ministerstva životného prostredia na ulici Nedre Slotsgate. Padal letný dážď. Andreas zaviezol auto naspäť pred budovu polície.

„Čo viete o tom spolku? O Svetle Božom?“ opýtal sa Fredrik.

„Pamätáte si na Bjørna Alfsena juniora?“

Potriasol hlavou.

Bjørn Alfsen prišiel o rodičov a staršieho brata pri autonehode a ako jediný dedič rodinného koncernu Drevársky priemysel Alvsen zdedil majetok v hodnote stoviek miliónov. Keby podnikal rozumne, bol by stále jedným z najbohatších mužov v Nórsku. Krátko po smrti svojho starého otca v polovici sedemdesiatych rokov však všetko predal. V priebehu pár rokov dokázal rozhádať celý rodinný majetok. Na flámy a nevydarené investície. Obrovské peniaze zmizli v diamantovej bani v Južnej Afrike. Spolupracoval s apartheidom, ale nechal sa oklamať miestnymi podnikateľmi. Začiatkom osemdesiatych rokov strávil pár rokov na súdoch. Bankrot a nahnevaní spoločníci.

Bohatstvo je prekliatím, pomyslel si Fredrik. Prvá generácia peniaze zarába, druhá generácia ich spravuje a tretia generácia ich premrhá. Vlastne to ani nie je čudné. Je ťažké vážiť si niečo, o čo človek nikdy nemusel bojovať.

„Dlhé roky sa neukazoval na verejnosti. Ale v polovici deväťdesiatych rokov sa zrazu opäť zjavil. Ako vplyvný sponzor letničného spoločenstva,“ povedala.

„Takže nanovo zbohatol?“

„Neviem. Deti boháčov majú hádam vždy niekde strčené nejaké koruny. Medzitým sa z neho stal veľký konzervatívec v hodnotových otázkach. Začal mať viaceré požiadavky na spoločenstvá, ktoré podporoval. Mnohým sa tie požiadavky nepáčili. Vyvolalo to konflikt a on sa odtrhol. Založil si vlastnú sektu.“

„Svetlo Božie,“ skonštatoval Fredrik.

„Dokonca si hovorí pastor.“

Fredrik sa rozhliadol po hrazdených domoch na námestí Christiania torv. Stáli tu najstaršie domy mesta. Postavili ich bohatí ľudia, no dnes

o nich nik nevie. Okolo prehrmotala električka a im sa pod nohami zatriasol asfalt.

„Pamätám si Svetlo Božie. Muselo to byť tak pred jedenástimi-dva-nástimi rokmi. Proti niečomu strašne protestovali, či nie?“

„Áno. Proti spoločnosti, pretože bola podľa nich v morálnom rozklade,“ odvetila Wetreová. „Demonštrovali proti stavaniu mešít. Pred nemocnicou, kde sa robili potraty. Navštevovali svadby homosexuálov a predstierali nevoľnosť, aj pred kostolmi, kde slúžili farárky. Boli presvedčení, že Boh nás potrestá. Že súdny deň sa blíži ... Potom sa to upokojilo. Vytratili sa. Úprimne povedané, myslela som si, že sa tá sekta rozpadla.“

Zastali pred parlamentom, aby sa rozlúčili. Tu strávila Kari Lise veľkú časť svojho dospelého života. Vždy verejná osoba. Rozmýšľal, aké to môže byť, keď je matka verejným majetkom. Nešlo v tomto prípade práve o to? O oneskorenú mladícku vzburu dieťaťa jednej političky?

„Prečo ich nazývate sektou?“

„Pretože ňou sú. Viera, že sú nositeľmi absolútnej pravdy. Silný vodca. Izolácia na statku. Prorockvá o súdnom dni.“

Pri každom bode vystrelila do vzduchu jeden prst. „Je to učebnicový príklad. Vám sa to zdá ako dobré miesto na detstvo?“

Na odpoveď nečakala. Namiesto toho natiahla ruku.

„Nuž, mám pred sebou voľby, ktoré chcem vyhrať. Ďakujem, že nám pomáhate. Veľmi si to vážime. Môj muž a ja.“

Usmievala sa ako v televízii.

KAPITOLA 5

Zápach hnilej zemy sa miesil s vôňou prepečenej slaninky.

Fredrik odsunul okno na zimnom balkóne nabok. Prižmúril oči a zadíval sa do úzkeho dvora pod ním. Oviaľ ho chladný letný vánok. Bradavky mu stvrdli. Naklonil sa cez okraj balkóna, oboma rukami zodvihol kvetináče a položil ich dovnútra na betónovú dlážku. Po prstoch mu tiekla smradľavá hnedá voda. Kvety, ktoré mali na slnku rozkvitnúť do fialovomodrej a červenej, viseli slizko cez okraj kvetináča. Bol začiatok júla.

Zbadal sa v skle balkónových dverí. Mal na sebe len vyblednuté rifle. Po zodvihnutí kvetináča zacítil bolesť v kolene a všimol si, že kríva. Tvár mal úzku a líčne kosti výrazné. Úzke fúzy zatočené pri kútikoch úst boli pozostatkom z mladosti. Zopárkrát si ich oholil, ale nikdy si na to nezvykol. Nad malými očami mal husté obočie. „Máš pohľad starého labradora,“ povedala mu, keď si na ňu znovu ľahol. „Nedá sa povedať nie.“ Vedel, že psy má rada. Ale neznášal, keď mu pripomínala, že sa správa ako jeden z nich.

Vo dverách do kuchyne zastal. Už dávno takto nestál, ako hosť. Býval sám, ale nedalo sa povedať, že by to uňho vyzeralo ako v staromládeneckom hniezde. Kuchynská linka bola čistá, riad bol v umývačke a prázdne fľaše v igelitových vreciach. Steny boli vymaľované na bielo, okrem obkladačiek nad sporákom. Každá druhá bola červená a každá druhá oranžová. Krikľavá. To bol jej nápad. Keď sa odsťahovala, odstránil plagát Eiffelovky aj fajčiacej mačky s lorňonom. Chcel si zavesiť svoje vlastné. Žlto-čierny plagát Rolling Stones na Altamonte v šesťdesiatom deviatom. Festival Kalvøya v roku 1977 so Smokie ako hlavnou kapelou a nemeckým dvojpoľníkom padajúcim z oblohy. Zatiaľ však boli steny prázdne. Zato ona bola tu. Znovu.

Jej veľký nahý zadok sa vkusne vynímal pred sporákom. Upieral zrak na obe široké polky, jedna bola biela, druhá stále červená. Z tohto bezpečného zaguľateného ukotvenia sa týčila najkrajšia časť jej tela. Anatomicky dokonalá krivka na krížoch, ktorá jej pás ťahala do stredu, čím dávala jej telu tvar violončela. Čas a tehotenstvá ju zaoblili a zanechali na nej stopy. Ako vlny v ostrom kremeň. Zrelé ovocie, pomyslel si a pozoroval ju prižmúrenými očami.

„Na čo sa pozeráš?“

Rozstrapatený vrkoč si prehodila cez plece a vrhla naňho podozrievavý pohľad. „Na čo myslíte, pán Beier?“

Alice sa otočila a on sa uškrnul. V ruke držala varechu. A úplne nahá nebola. Okolo krku a pásu si zaviazala jeho jedinú zásteru. Bola biela, vpredu bol vytlačený žltý tank, ktorý zakrýval jej stredne veľké prsia, a pod ním sivá tresčia hlava. Bola v tom nejaká symbolika? Ak áno, tak jej nerozumel.

Potom sa najedli v spokojnej tichosti. Na tanieroch zostali omrvinky, masť, žlté stopy po žltku a mláčky po paradajkách. Fredrik si uskol z vlahnej kávy a prelistoval si Dagens Næringsliv. Na prehrávači v obývačke bežal zoznam skladieb Diany Krallovej z predchádzajúceho večera. Oplatilo sa ho zostaviť.

„Život by sa mal skladať zo sobôt, ako je táto,“ povedala Alice.

Nahla sa dopredu, napísala esemesku a pokračovala:

„Lietadlo odlieta o dve hodiny. Tak už idem.“

Zodvihla hlavu a provokatívne sa zaškerila. Pozoroval ju. Jeho bývalá žena mala na sebe hrubý červený top, ktorý jej zakrýval postavu. Chystala sa domov k Erikovi. Svojmu novému mužovi. Okolo zelených očí sa jej zbíhali jemné vrásky. Na nose jej stále presvitali pehy.

„Netuší, že si tu?“

„Že s tebou spím? Myslím, že by na to neprišiel ani vo svojich najchorejších predstavách.“

„Iných nemáš?“

Alice naňho zažmurkala. „Ale, Fredrik.“

„Nejaké hranice zas byť musia,“ dodala.

Na okamih sa naňho skúmavo zahľadela. „Ako je to s ... ňou ...“

„Bettina. S Bettinou je všetko v poriadku.“

„Stále sa stretávate?“

„Presne tak.“

„Spíte spolu?“

„Iste.“

„To je fajn! Je to vážne?“ Alice zvýšila hlas o pol tónu.

„Tak akurát.“

„Kde robí? Tuším niečo na polícii, nie?“

Usmial sa. Vedel, že vie. „Pracuje pre policajného riaditeľa.“

„Áno, už si spomínam!“

Posunul sa na stoličke dozadu. Vstal a pozbieral tanier. Chcel hovoriť o niečom inom.

„Mimochodom, vedela si, že tento barak sa volá Heineckeho bytový dom? Podľa architekta, ktorý ho postavil. Georges Heinecke.“

Alice sa naňho zvedavo pozrela. „Kedy si sa začal zaujímať o architektúru?“

„Vždy sa mi páčili pekné veci,“ povedal a kývol na jej hrudník. Tvá-
rila sa, že nevidí.

„Povedal to policajný psychológ.“

Alice sa na čele zjavila vráska, ktorá značila znepokojenie a ktorú
tak neznášal: Prečo jej nič nepovedal? Do riti, veď to hovorí teraz.

„Nie je to nič vážne. Mal som zas zopár záchvatov. Úzkosť, podľa
neho.“

Na tvári mal prihlúply úsmev. „Myslí si, že to súvisí so stresom. Mám
menej pracovať, takže dovolenka sa mi hodí. Teším sa, že uvidím deti.“

Alice naňho vrhla ten chápatý pohľad, ktorým ho zbavovala svojpráv-
nosti. Ten pohľad znamenal: Poznám ťa. Poznám ťa lepšie než kohokoľvek
iného. Lepšie než všetkých ostatných. Viem, čo sa v tebe skrýva.

„Aký je ako psychológ?“

„Netuším. Len som tam zašiel, aby som dostal pečiatku.“

Nechápavo potriasla hlavou.

„Jeden zo šéfov na mňa podal sťažnosť. Potreboval som štampel, aby
ma nechali robiť v teréne.“

Alice si obliekla svoje drahé priesvitné plastové pončo. Odprevadil
ju na chodbu.

„Vieš pochopiť, že neprídem na pohreb? Je to dlhá cesta pre mňa aj
deti. Veď Jacob a Sofia ju ledva poznali.“

„S tým som ani nepočítal. Mamu hádam zvládnem pochovať aj sám.“

Pohľadila ho po líci.

„Bettina príde?“

Prikývol.

„To je dobre. Možno je predsa len fajn.“

Alice sa falošne usmiala a krátko sa objali. „Dávaj na seba pozor,
Fredrik. Deti sa tešia. Otec im chýba, veď vieš. Postaraj sa, aby sa mali
dobre.“

„Neboj,“ odpovedal a plesol ju po zadku.

Práve si otvoril plechovku Carlsbergu, keď vtom zazvonil telefón.
Nechal to na záznamník. Pivo vypil pozvoľným tempom a potom si
šiel po mobil, ktorý mal položený na nočnom stolíku.

Bola to Synne Jørgensenová. Jeho nadriadená, jedna z vedúcich os-
loského policajného oddelenia násilnej a sexuálnej kriminality.